

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18099/2023
07.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Јовановић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Паркинг сервис“ Врање, чији је пуномоћник Миомир Тасић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1713/22 од 12.04.2023. године, у седници одржаној 07.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1713/22 од 12.04.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1713/22 од 12.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 4200/21 од 27.05.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и у целости је одржано на снази решење о платном налогу Основног суда у Врању Пл 96/21 од 09.11.2021. године. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 23.810,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1713/22 од 12.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке у делу у коме је одржано на снази решење о платном налогу Основног суда у Врању Пл 96/21 од 09.11.2021. године за износ главног дуга од 9.300,00 динара са законском затезном каматом од 17.07.2021. године до исплате и за износ од 120,00 динара на име ПТТ трошкова за слање опомене и на име трошкова тужиоца за издавање платног налога од 9.950,00 динара и ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је укинута решење о платном налогу Основног суда у Врању Пл 96/21 од 09.11.2021. године за износ главног дуга од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од 17.07.2021. године до исплате и за трошкове тужиоца за издавање платног налога од 1.862,00 динара и у том делу је одбијен тужбени захтев тужиоца. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Наиме, предмет тражене судске заштите је исплата накнаде за пружене адвокатске услуге, а другостепеном пресудом је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев делимично одбијен, пошто је утврђено да тужилац није имао пуномоћје за подношење предлога за извршење у предмету Основног суда у Врању Ии 1013/21, као и на име састава обавештења комори Јавних извршитеља. Трајање уговора о заступању који су странке закључиле и питање да ли је овлашћено лице код туженог, као властодавца, поверило тужиоцу као пуномоћнику да предузима одређене правне радње у поступку, или је такво пуномоћје изостало, везано је за конкретно чињенично стање и решавање спорног односа странака. О праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па овај суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба (са предлогом за издавање платног налога) у овој правној ствари поднета је 05.11.2021. године, а вредност предмета спора је 22.800,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је првостепена одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку, која регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као као у изреци.

**Председник већа – судија
Ивана Рађеновић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић